

Arrest

nr. 190 071 van 26 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2017 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan verzoeker werd op 2 december 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.2. Op 9 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Deze aanvraag werd op 3 februari 2015 zonder voorwerp verklaard aangezien verzoeker onder een door Spanje uitgevaardigd inreisverbod voor een periode van 10 jaar stond wegens schendingen van de

openbare orde. Dit inreisverbod werd hem ter kennis gebracht op 22 augustus 2013, waardoor het hem tot 22 augustus 2023 verboden is zich op het Schengengrondgebied te bevinden.

1.4. Op 11 augustus 2016 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een burger van de unie.

1.5. Op 9 februari 2017 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.08.2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie
Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.*

Betrokkene staat geseind in Spanje voor een periode van 10 jaar van 22.08.2013 tot 22.08.2023 en werd opgenomen in het Spaans strafregister voor volgende feiten: drugshandel en een aanval op de ambtenaar van de wetshandhaving. Hij werd er veroordeeld op 9.05.2007 tot 3,5 jaar gevangenisstraf en was 4 jaar het recht kwijt om beroepsmatig activiteiten te hebben in Spanje.

De eigenlijke veroordeling in Spanje gaat dus wel al even in de tijd terug, hoelang betrokkene effectief in de gevangenis in Spanje heeft doorgebracht is niet helemaal duidelijk, noch waar hij intussen allemaal heeft verbleven. Gezien het bijhorende beroepsverbod en inreisverbod in Spanje is het redelijk te stellen dat het om een ernstige inbreuk moet hebben gegaan. Er wordt immers opgemerkt dat de 'georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Hij werd ook, naar aanleiding van een regularisatieverzoek in België, er reeds eerder op gewezen dat hij een inreisverbod heeft, uitgevaardigd door Spanje en geldig op het gehele Schengen grondgebied en zich derhalve niet op Schengen grondgebied mag bevinden, meerbepaald in de beslissing van 3.02.2015 werd dit duidelijk gesteld. Desalniettemin heeft betrokkene het bijhorend bevel niet opgevolg, noch de opheffing van zijn inreisverbod gevraagd aan Spanje (zoals overeenkomstig de Europese richtlijn dienaangaande noodzakelijk is) en heeft hij een relatie aangeknoopt met een Nederlandse en is hij met haar gehuwd. Betrokkene wist perfect in welke preciaire verblijfssituatie hij verkeerde, hij had dus ook moeten weten dat een 'normaal' gezinsleven met zijn echtgenote, in legaal verblijf, onmogelijk zou zijn. Het getuigt van weinig zin voor verantwoordelijkheid dat hij, wetende dat hij uit Schengen geweerd was tot augustus 2023, een relatie met een Nederlandse aanknoopte en er mee huwde. Het getuigt evenmin van enige integratie of zin tot integratie deze maatregel van één van de lidstaten niet te respecteren en sinds jaren dan maar illegaal te verblijven in de Schengenzone.

Vandaar dat het wel degelijk als evenredig geacht wordt om overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene te weigeren. Ondanks dat de eigenlijke veroordeling reeds van jarenlang geleden is, heeft betrokkene immers geen bereidheid getoont zich aan de Europese wetten en regels te houden mits hij het inreisverbod nooit opvolgde.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de Nederlandse in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen.

Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel en van het artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 me betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan het verblijf geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

In casu stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissing niet aan deze voorwaarden voldoet.

Verwerende partij verwijst naar het SIS-signalement, doch verzoeker heeft enkel een inreisverbod met betrekking tot de toegang tot Spanje ontvangen, en niet voor een ander Europees land.

Verwerende partij kan dan ook niet zomaar om deze reden de toegang tot België verbieden.

Diende verwerende partij niet te vermelden dat de actualisatie van het SIS-signalement werd nagegaan?

Verzoekende partij heeft nog een heleboel vragen waardoor hij niets anders kan dan ook huidige procedure te voeren om alzo niet te worden uitgedreven en tegelijkertijd toegang te krijgen tot administratief dossier, terwijl deze informatie reeds had moeten voorzien zijn in de bestreden beslissing.

Daarnaast heeft verwerende partij nagelaten zich te informeren omtrent het gevolg dat de bestreden beslissing aan verzoeker heeft gegeven.

Verzoekende partij heeft zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België.

In deze omstandigheden staan de hechte banden met België manifest vast en kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich neer worden neergelegd.

Doordat verzoekende partij een bevel werd betekend, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Verzoekende partij zou met name het nodige hebben kunnen doen om de desbetreffende informatie aan de oorsprong van het Spaanse inreisverbod te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden.

De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Het middel is dan ook gegrond.

De motivering is aldus hetzij niet correct hetzij blijkt er niet uit of met alle elementen in het dossier rekening werd gehouden noch dat de verwerende partij zorgvuldig tewerk is gegaan."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel

Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid dient af te wege van of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering van de vestiging en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin en privé-leven van eisende partij.

Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied.

- R.v.St. nr. 27.810, 9 april 1987, Arr. R.v.St. 1987, z.p.; R.A.C.E. 1987, z.p.; , T.B.P. 1988 (verkort), 374;
- R.v.St. nr. 26.932, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16; , T.B.P. 1987 (verkort), 638;

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoeker en zijn jarenlang verblijf in België en zijn privé-leven die zij alhier heeft opgebouwd anderzijds.

Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat het middel gegrond is en dat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel worden hierdoor geschonden."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij licht het middel toe als volgt:

"DERDE MIDDEL: Schending van artikel 8 EVRM

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn familieleden en zijn privé-leven wordt verscheurd en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven en privé-leven. Verzoeker heeft geen belang meer in Marokko.

Verzoeker is daarnaast van oordeel dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen en stukken die aanwezig zijn in het dossier.

Door geen rekening te houden met bovengenoemde elementen... heeft verwerende partij artikel 8 EVRM geschonden. Verzoeker verwijst rekening houdend met het bovenstaande dan ook naar artikel 8 EVRM die het recht beschermt op de eerbiediging van het privéleven waartoe het sociaal netwerk opgebouwd door verzoeker behoort. Het begrip "privéleven" omvat immers onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Het middel is gegrond."

2.2. De middelen worden hieronder gezamenlijk besproken.

Verzoeker voert als eerste concrete grief aan dat hij enkel een inreisverbod met betrekking tot de toegang tot Spanje heeft ontvangen en niet voor een ander Europees land.

Verzoeker kan evenwel niet worden bijgetreden.

In het administratief dossier bevindt zich een document van de Sirene-databank d.d. 13 juni 2014 waaruit blijkt dat verzoeker door Spanje werd geseind ter fine van weigering van toegang of verblijf overeenkomstig artikel 24 van de SIS II-verordening (Verordening (EG) nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie).

Dat verzoeker geseind staat voor het ganse Schengengebied vindt aldus steun in de gegevens van het administratief dossier. Verzoeker beperkt zich in de middelen tot het formuleren van algemene en vrijblijvende opmerkingen met betrekking tot de actualisatie van de SIS-seining, dat hij nog een *“heleboel vragen”* heeft en dat de verwerende partij zich had moeten informeren omtrent *“het gevolg dat de bestreden beslissing aan verzoeker heeft gegeven”* (sic). Hij voert zelf evenwel geen gegevens aan die de motieven in feite en in rechte van de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekers vrijblijvende en algemene opmerkingen, die niet *in concreto* worden toegelicht, zijn niet van aard de deugdelijkheid van de motieven van de beslissing aan te tasten.

Verzoeker voert dan wel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel aan, doch laat na relevante gegevens aan te brengen waaruit kan worden afgeleid dat deze beginselen werden geschonden.

Waar verzoeker in het tweede en derde middel de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel, verwijst hij naar zijn *“belangen”* en zijn jarenlang verblijf in België en zijn privéleven dat hij alhier heeft opgebouwd. Hij wijst er ook op dat hij geen belang meer heeft in Marokko.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM motiveert de bestreden beslissing:

“Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de Nederlandse in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.”

Aldus blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk een beoordeling heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker geeft in zijn middel aan het hier niet mee eens te zijn, doch laat na concrete elementen aan te voeren die kunnen wijzen op de onjuistheid of kennelijke onredelijkheid van deze beoordeling. Waar verzoeker aanvoert dat hij geen banden heeft met Marokko, beperkt hij zich tot algemene verklaringen. Te dezen wordt met de bestreden beslissing geen einde gesteld aan enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker, zodat het *in casu* gaat om een situatie van eerste toelating op het grondgebied.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan die tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid kunnen leiden.

De middelen zijn ongegrond.

Waar verzoekende partij na sluiting der debatten per faxpost bijkomende stukken aan de Raad overmaakt, moet worden vastgesteld dat in deze stukken nieuwe elementen ten gronde worden aangevoerd. Zo verklaart verzoeker in het begeleidend schrijven dat verzoeker niet gekend is voor strafbare feiten in Spanje. Daarmee voert verzoeker in wezen een nieuw middel aan, dat niet in het inleidend verzoekschrift werd aangevoerd. De nieuwe, na sluiting der debatten, toegezonden stukken zijn niet ontvankelijk en worden uit de debatten geweerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT